

MI VAN AZ ÉVKÖNYVBEN ?

A hány ház, annyi szokás; a hány ember, annyi gusztus. Így vagyunk mindennel a világon.

Az egyik ember nem ismer szebb kalapot a czilindernél, a másik már ki nem menne az utcára a »magastetejű kalappal«.

Egyik nyomdász csak úgy keresi-kutatja a szakdolgozatot; míg a másiknak derogálna elolvasni egy sort is, a mit mások írnak. Az egyik mindent szeretne tudni; a másik nem akar semmit se tanulni, mert azt hiszi, hogy ő mindent tud.

Boldog emberek ez utóbbiak, a kik kanállal ették a tudományt és nem ismernek okosabbat maguknál. Szerencse, hogy ebben a véleményökben nem osztozik velök senki és szépen kinevetik az ilyen bölcseket.

De vannak sokan, a kik szeretik a hasznos dolgokat és olyanok is, a kik nem sajnálják a 60 krajczárt az Évkönyvért. Ezekért dolgozunk mi, a kik magunk is *tanulunk* azzal, ha néha-néha kezünkbe vesszük a tollat és leírjuk gondolatainkat.

Az idei Évkönyvben is többen elmondják tapasztalataikat, vagy leírják a megörökítésre való dolgokat.

Mindjárt a naptári rész után a szerkesztő mondja el az *előszóban* azt, hogyan, milyen betűkből kell szedni a könyvek előszavait.

Ezután *Ács Mihálynak*, az Évkönyv hajdani szerkesztőjének irodalmi tevékenységét tárgyalja *Faragó*, azzal a mindenre kiterjedő alaposággal, a milyen-nel érdemes szaktársunk mindenha dolgozik.

A harmadik cikk *Pusztai Ferencz* tollából került ki és a revizorok idegölő munkáját könnyíti meg, sok üdvös és megszívlelendő jótanáccsal.

Most azután egész sora jön az életbevágó, praktikus dolgoknak. *Danielisz Lipót* a papírról, szakmánk e legszükségesebb kellékéről mond el sok olyan dolgot, a melyeket tudva, más alapokon számíthatjuk ki a munkáarakat.

Nyomban ez után *Somos Árpád* és *Ruzicska Gyula* mondják el véleményüket arról, hogyan kell a nyomdatulajdonosoknak helyesen kalkulálni, ha fenn akarják tartani existenciájukat és nem akarnak elsülyedni a szennykonkurrenzia lápjában.

Ennek befejezéseül pedig *dr. Srpek Ottó*, jeles kémikus, a festékek készítmódjának sok csinjátbinját tárja elénk, a miket szinte jó, sőt kell is tudnunk, ha prosperálni akarunk.

Grócz Ernő a gyorsírázatnak a nyomdászokra nézve üdvös voltát fejtegeti és kimutatja, hogy keletkezett és fejlődött az irás, míg eljutott a mai gyorsírásig.

A czímsorok helyes elválasztása se utolsó dolog a mi szakmánkban. És hogy sokan, nagyon sokan még ma sincsenek azzal tisztában, legnagyobb bizony-

ság arra *Haraszi József* cikke, a melyben példákkal illusztrálja, *hogyan szedik* a címeket és mindjárt meg is mutatja, hogy *miként kellene* azokat szedni.

Káhn Sándor tavalyi cikkét, a sorok miként való elhelyezését folytatja, főként a hajlitott sorokra vetve most a fősúlyt.

A *Szakkibliográfia* című rendes közleményünk ebben az évben is egész csomó gyűjteményt hoz *F. K.* szaktársunk szorgossága folytán és igen érdekes abban az a szép óda, a melyet kitűnő poétánk: *dr. Váradi Antal* írt ezelőtt 25 esztendővel a pécsi nyomdászok részére.

Korrektura-mintát is mutatunk be ez évfolyamunkban, még pedig éppen olyan alakban és kivitelben, a hogy azt a korrektor kijegyzi.

Végül pedig egynéhány *apróságot* is hozunk oly dolgokról, a melyek nem igényelnek hosszabb körülírást, hanem rövid, telegráf-stilusban is egészen jól előadhatók.

E bő tartalmat a mindenkire hasznos és szükséges tudnivalók zárják be, u. m.:

az *új árszabály*;

a nyomdász-egyesületek és szaktárskörök jegyzéke;

az utassegély és utasszállók Magyarországon;

a magyarországi nyomdák jegyzéke

és egy egész csomó színekben és feketén nyomott díszes *hirdetés*.

Itt megjegyezzük, hogy nem minden hirdetésnél tarthattuk be a jelleget, mert mi itten inkább csak *változatost* akartunk nyújtani, jól tudva azt, hogy sokan éppen a hirdetések változatosságára fektetik a fősúlyt.

De hiába álltak volna sorompóba a szellemi munkatársak, hiába írják meg, hogyan kell szépen, helyesen és értelmesen dolgozni, ha nem sorakoznak melléjük a technikai kiállítást végző munkatársak: *szedők és gépmesterek.*

És itt a *Pesti könyvnyomda-részvénytársaság*ot illeti az érdem és köszönet, hogy e szakkönyvünk kiállítás tekintetében vetekedik a külföld *legsikerültebb* enemű termékeivel.

Köszönetet mondunk még *Moheit Hugo* úrnak, a ki a szép és könnyed modorban tartott fejléczetet rajzolta meg az Évkönyv számára.

Most pedig üdvözljük az Évkönyv pártolóit, a kik szintén előmozdítói annak, hogy e szerény szakmunka minden évben megjelenhet !

Ny 781

